

A la recerca del temps

SUPERGLÚ

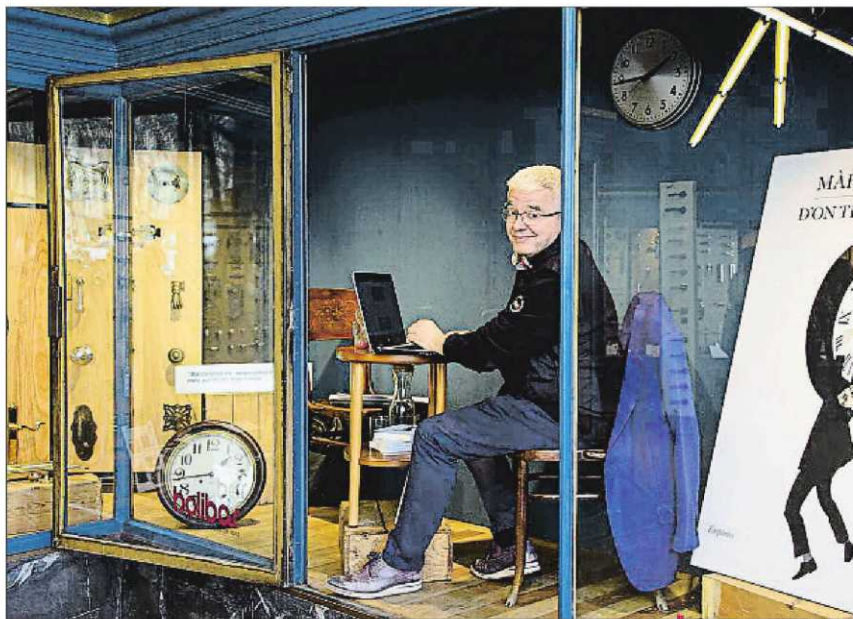
Lucia Ramis
Barcelona

La primavera enxampa Màrius Serra dins l'aparador de la metal·listeria Bolibar, una espècie d'espai on, com si fos un Perec proustià, observa el temps en totes les seves dimensions. La seva magdalena regressiva és el lloc mateix. Ell va començar a jugar amb les paraules a la botiga que els seus pares tenien a Virrei Amat. Encarregat de netejar els aparadors, un dia va deixar exposada l'aspiradora rere la vitrina, amb un cartell que deia: "Aspirem a oferir-li les millors rebaixes".

Ara escenifica la seva pròpia jornada laboral durant un dia sencer, i mentre veu passar el món per la rambla Catalunya, el món pot veure així mateix com s'organitza: connexió a la ràdio al matí, a la tele a l'horabaixa, escriure mentrestant la seva columna, elaborar mots encrueats. Publicat per Empúries, *D'on trec el temps* dona vint-i-quatre respostes a l'eterna pregunta, i implica el lector, que pot calcular quant trigarà a acabar-lo. Serra explica una anècdota real a partir de la frase "donem-nos un temps": de cinc parelles que planejaven reunir-se un cop l'any, tres varen tallar abans de la segona trobada. "Cararam!", exclama una espontània que passava per aquí i ha decidit incorporar-se una estona a la roda de premsa.

Serra diu que el temps sempre ha estat al centre de l'agenda, però de sobte se li dona més importància que mai. "Perquè el temps és vida", resumeix. I si escriure la vida és fer una biografia, la crònica és biografiar el temps, que mai no és perdut. Cal trobar-lo, això sí, com en una altra època calia anar a la recerca del foc. Les víctimes principals de la manca de temps són els amics. Vas posterger la cita amb ells, perquè tens massa coses a fer, sense adonar-te que, al llit de mort, segur que no pensaràs: "Hauria d'haver treballat més!". En canvi, sí que lamentaràs no haver estat més amb les persones que t'estimes. Els amics s'han posat de moda. Silvia Soler, Care Santos, Use Lahož dediquen els seus llibres a l'amistat. Xavier Bosch també ho fa. La mort del

ROSER VIALLONGA

NEUS MASCAROS

LLUCIA RAMIS

poeta Francesc Garriga li va fer veure que amb *Algú com tu* encara no ho havia dit tot, sobre l'amor. "Més enllà de sentir-te desgraciat, no hi ha una paraula que defineixi el que ets quan perds el teu millor amic, com sí que n'hi ha

Serra diu que el temps sempre ha estat al centre de l'agenda, però de sobte se li dona més importància que mai

quan perds els pares o la parella", diu a La Casa del Llibre durant la presentació de *Nosaltres dos*.

Al públic hi ha el vicepresident del Barça Jordi Mestre, propietari del grup Selenta, que li va explicar com funciona un hotel. També han vingut el director del BBVA a Catalunya, Christian Terribas, l'entrenadora de bàsquet Carme Lluveras, el periodista Lluís Foix, l'editora Ester Pujol, el director del Grup 62, Emili Rosales. A la pàgina 24 de la novel·la, el protagonista demana que li deixin els apunts de "l'Orovio". ¿Es refereix a Nacho Orovio, cap de

cultura d'aquest diari? Idò sí. Bosch i ell van estudiar junts periodisme, van entrar junts a *La Vanguardia*, i a la carrera fins i tot els agradava la mateixa al·lota. ¿I què va passar? Doncs que ara ella viu a Miami. Li pregunto si Orovio feia molts colzes. Enarca les celles, mig somriu i contesta que no.

L'editora de Columna, Glòria Gasch, comença llegint un e-mail que varen rebre a 62. És d'una Jovana de 52 anys que quan va haver acabat la novel·la de Bosch va pensar: "La seva història és la meua". Ella també va tenir un millor

amic, en Pere, per qui ho hauria donat tot. Després dels estudis, en Pere se'n va anar a Suïssa i no n'ha sabut res més. "Gràcies per haver-me fet recuperar el meu Pere", conclou. Marta Cailà ho tindrà difícil, després d'una introducció com aquesta. Bosch explica el caràcter curatiu i antiestrès de les abraçades, que han de durar més de sis segons perquè facin efecte. Així doncs, al final, ell i Cailà es fonen en una, mentre tothom aplaudeix.

Surto amb el temps just d'arribar a la presentació de *Los niños perdidos*, de Valeria Luiselli, una de les meves autores preferides de tots els temps. Treballa com a intèrpret a la Cort Federal d'Immigració, a Nova York. Ha de traduir, de l'espanyol a l'anglès, el testimoni de menors en risc de ser deportats. Cada any n'arriben desenes de milers, a la frontera, procedents de Centreamèrica, i han de respondre a un qüestionari de quaranta preguntes. S'ho juguen tot en aquestes respostes. Com apunta Juan Pablo Villalobos a La Central del Raval, si no són capaços d'explicar una història prou tràgica, si els seus arguments no semblen sòlids, tot el periple que hagin fet per arribar als Estats Units no servirà de res.

D'on trec el temps. Màrius Serra va mostrar des d'un dels aparadors de la metal·listeria Bolibar com s'organitza el temps durant una jornada de feina

Nosaltres dos. Xavier Bosch va presentar, acompanyat de Marta Cailà, la seva última novel·la a la Casa del Llibre de rambla Catalunya. Una novel·la sobre l'amistat.

Los niños perdidos. Valeria Luiselli va presentar amb Juan Pablo Villalobos el relat dels nens que cada any arriben a la frontera dels EUA i corren el risc de ser deportats.

Per això, publicat per Sexto Piso, aquest és un llibre sobre el llenguatge. L'institucional, d'una banda, que fa servir eufemismes com "retorn voluntari" o "reasentament del refugiats". I pot ser brutal, quan els nord-americans es refereixen als immigrants com a "aliens", desposseint-los de tota humanitat. Però també és un llibre sobre l'adaptació d'aquell llenguatge infantil que no sap o no gosa relatar un infern carregat de por i abusos. Si el relat no és bo, tampoc no ho serà el seu final. ●